

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 396/05
27.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА и др., због кривичног дела тешки случајеви разбојништва у покушају из чл.169. став 1. у вези чл.168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези чл.19. Основног кривичног закона, решавајући о жалби Окружног јавног тужиоца у Чачку изјављеној против пресуде Окружног суда у Чачку К.44/04 од 17.09.2004. године, у седници већа одржаној дана 27.09.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Окружног јавног тужиоца у Чачку и пресуда Окружног суда у Чачку К.44/04 од 17.09.2004. године, у односу на оптужене АА и ББ ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Чачку К.44/04 од 17.09.2004. године оглашени су кривим оптужени АА и ББ због кривичног дела тешки случајеви разбојништва у покушају из чл.169. став 1. у вези чл.168. став 1. КЗ РС у вези чл.19. ОКЗ, па им је у смислу чл.82. став 1. ОКЗ изречена васпитна мера појачан надзор органа старатељства која може трајати највише до навршене 21. године живота оптужених, односно 23. године, како је то решењем истог суда К.44/04 од 19.01.2005. године исправљено. Истом одлуком према малолетном ВВ, због кривичног дела из чл.169. став 1. у вези чл.168. став 1. КЗ РС у вези чл.19. ОКЗ и кривичног дела из чл.169. став 1. у вези чл.168. став 1. КЗ РС на основу чл.12., 21. и 36. КЗ РС изречена је васпитна мера појачан надзор органа старатељства, а према малолетнима ГГ и ДД, због кривичног дела из чл.169. став 1. у вези чл.168. став 1. КЗ РС на основу чл.12., 17. и 36. КЗ РС изречене су васпитне мере појачан надзор од стране родитеља; оптужени АА и ББ обавезани су да на име трошкова поступка плате суду по 11.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде, а у односу на оптужене АА и ББ, жалбу је изјавио Окружни јавни тужилац у Чачку, због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да се у односу на поменуте оптужене пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж.528/05 од 22.03.2005. године предложио да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Чачку и пресуда Окружног суда у Чачку К.44/04 од 17.09.2004. године преиначи тако што ће се оптуженима АА и ББ изрећи кривичне санкције према одредбама које важе за пунолетне извршиоце кривичних дела.

Врховни суд је у седници већа размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода жалбе Окружног јавног тужиоца и става Републичког јавног тужиоца нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (чл.380. став 1. тач.1. и 2. ЗКП).

Испитујући побијану пресуду у погледу васпитне мере појачаног надзора органа старатељства изречене према пунолетнима АА и ББ, Врховни суд налази да је жалба Округног јавног тужиоца неоснована.

Правилно је првостепени суд применио одредбу чл.82. став 1. ОКЗ, налазећи да оптужени у време суђења нису навршили 21 годину живота, да су у време извршења кривичног дела имали 19 година, да је кривично дело остало у покушају, да су оптужени изразили кајање због извршеног дела а оштећени ТЂ је обештећен, те да оптужени раније нису били осуђивани. Осим тога, у погледу личности ових оптужених извршено је психијатријско-психолошко вештачење, о чему су вештаци дали детаљно мишљење. Тако су се у погледу оптуженог АА изјаснили да је складног развоја, привржен породици и породичним вредностима, уз евидентно присуство осећања кривице и кајања због почињеног, да је његово учествовање у делу започето услед адолесцентне радозналости везане за сексуалност и одсуство било каквог предвиђања и процене да та ситуација може да се развије у другом смеру, те да би затворска казна била ометајући чинилац у завршетку процеса његовог сазревања осећања кривице и стида и зауставила реализацију животних циљева. Осим тога, његова породица има капацитете да изврши свој васпитни утицај, а оптужени да исто то прихвати.

Када је у питању оптужени ББ, вештаци су се изјаснили да је он склон да људима прилази са поверењем, површношћу у проценама и лакомислености, па имајући у виду овакву структуру његове личности у ситуацији када је ослабила породична контрола због озбиљне психичке болести његовог брата, дошло је до извршења овог кривичног дела од стране оптуженог. Будући да је он изразио кајање и стид због тога што је извршио ово кривично дело, вештаци налазе да би затворска казна омела његово даље школовање за које је мотивисан и укључивање у социјално пожељне облике понашања и повећала ризик од уклапања у криминогене групе те би у целини била контрапродуктивна. Осим тога, породица има капацитете да изврши корективну улогу а оптужени је способан да прими утицаје и коригује своје понашање (што је образложено на страни 9. став последњи и страни 10. побијане пресуде).

Стога и по налажењу овога суда, поменуте бројне чињенице и околности оправдавају примену одредби чл.82. став 1. ОКЗ па је очигледно да се може очекивати да ће се васпитном мером појачаног надзора органа старатељства изреченом према оптуженом АА и ББ постићи сврха из чл.5. и 33. ОКЗ, која би се остварила изрицањем казне.

Зато се супротни жалбени наводи Округног јавног тужиоца са предлогом изрицања казни затвора оптуженима АА и ББ због извршеног кривичног дела, показују неоснованим.

Како у односу на малолетне ГГ, ВВ и ДД није било жалби овлашћених лица, то пресуда и у овом делу остаје неизмењена.

Са свега напред изложеног, а на основу чл.388. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Свјетлана Николић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

вг